

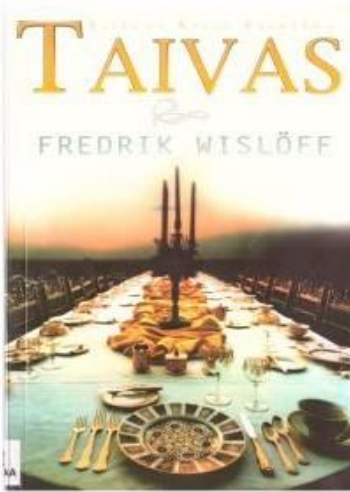
TAIVAS V

Väinö Hotti

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF
31.12.1908 - 25.6.2004

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF, TAIVAS,
 (Kuva ja Sana, 2006). Teh. ja
 kuvat Vhn.

**"Autuaat ne, jotka ovat kutsutut
 Karitsan häätaterialle!"** (Ilm.19:9).

TOUKKA JA PERHONEN

(nettikuva)

(nettikuva)

"TOUKKA MATAA kaalinlehdellä. Lehti on vanha ja kuiva, ja toukka tuumii pääsevänsä sen yli toiselle, tuoreemmalle.

Se nostaa päätään ja tähyilee yli kaalimaan. Sitten se kuitenkin paneutuu taas pitkäkseen, jää makaamaan ja ajattelee:

Täytyykö näin ainaisesti madella pitkin tätä kaalimaata? Onko olemassa muunlaista elämää? Kenties jokin täydellisempi?

Ja pieni mato ajattelee edelleen:

Täydellinen elämä – millainen se mahtaa olla? Varmaan siinä on pelto täynnä mitä ihanampia kaalinpäitä, ei yksikään lehti ole kuihtunut ja kuiva, vaan kaikki on mehukasta ja vihreää.

Ja toukka mataa eteenpäin kuivaa lehteään.

Sitten eräänä päivänä toukka ryömii kotiloon. Se voisi uskoa itse laittaneensa itselleen ruumisarkun paneutuakseen siihen kuolemaan. Se makaa kotilossa elottomana massana.

Kotilossa ei kuitenkaan vallitse kuolema, vaan elämä – muutos!

Täydellinen elämä! – Kaalinlehtiäkö se halusi, vihreitä, meheviä lehtiä?

Ei suinkaan, se ei edes näe niitä.

Se haluaa kukkia. Kukkien siitepöly on sen ruokaa. Hyvänhajuinen tuoksun houkuttelee sitä. Ja värikkäiden terälehtien suojassa se keinuu kukassa ja syö itsensä kylläiseksi.

Sitten se kohottaa siipensä lentääkseen ilmaan ja aurinkoon. Ja tuuli kuljettaa sen yli uusien ihanien kukkaniittyjen.

AH, KUN MÄ KERRAN SAAN HERÄTÄ KUVANANSA JA KIRKASTETUIN SILMIN NÄHDÄ JUMALAN! EI SITTEEN MILLOINKAAN OO SIELU JANOISSANSA, KUN HÄISSÄ VALMIS MORSIAN ON KARITSAN. SAAN KRUUNUN SIELLÄ JA PUVUN VIELÄ, TUON PYHÄIN VAATTEEN, KRISTUKSEN VANHURSKAUDEN. MUN SYNTISYYTENI, SYYN KYNELEIHIINI, SAAN SIELLÄ VAIHTAA KUNNIAAN JA PYHYYTEEN JA KYNELEENI KIITOSVIRTEEN IÄISEEN.

(Vvk.623:2 / Johan Kahl 1721 - 1746)

Taivas – mitä se on? Täydellistä elämää – mitä se on?

Me voimme tehdä niin kuin toukka – ottaa itsellemme miettimisen aikaa. Siinä emme teekään hullusti.

Kuitenkin joudumme aina maalaamaan taivaan omine väreinemme. Emme voi muuta. Meillä ei ole toisia värejä.

Lapset laulavat taivaasta ajatellessaan:

*”Onpa taivaassa tarjona lapsillekin...
kultakruunut ja valkeat vaattehetkin,
harput, joilla he soittelevat.”*

Ja vanhat puhuvat iäisestä levosta. Murheelliset autuaasta ilosta.

Pohjoismaalaiset puhuvat ikuisesta kesästä, intiaanit ikuisista metsästysmaista, etelän kansa varjoisista lehdoista.

Jokaisella meistä on oma sisäinen kuva taivaasta. Emme puhu siitä kovin paljon. Ehkä mielikuvamme tuntuvat meistä liian lapsellisilta – oli miten oli, **jonkinlaisesta ujoudesta me kätkemme taivaskuvamme omaan sisimpäämme.** Siellä sillä on oma pieni kammio, jonne emme päästä muita. Ehkä muut hymyilisivät sille, mikä on meille kallisarvoista.

Sitten ajattelemme edelleen. Maalaamme itsellemme kuvan, niin kauniin kuin ihmisajatus kykenee sen maalaamaan – kauniimman kuin voin sanoin kertoa.

Emme kuitenkaan saa sitä kauniimmaksi kuin se todellisuudessa on.

Meidänkin täytyy joutua kotiloon – meidät pannaan hautaan. **Kuoleman helmassa elämä kuitenkin tekee työtään – tapahtuu suuri muutos. Katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen.** Maallinen taivaalliseen. Rajoitettu, aikaan sidottu, puhkeaa iäiseksi, rajattomaksi.

Kun hauta avautuu, muutamme uuteen olomuotoon. Se on toisenlainen ja ihanampi kuin ihmisajatus voi kuvitella. Jos enkeli kuvaisi sen meille, emme edes käsittäisi sitä.

Kun Raamattu puhuu taivaasta, se puhuu kuvina. Nämä kuvat luovat silmiemme eteen kirkkauden. Siitä aavistamme, mikä Jumalan lapsia odottaa. Meidän on annettu katsella sitä, jotta tulisimme katsellessamme iloisiksi ja saisimme taivaaseen kääntyneemmän ja maasta irrotetumman mielen.

Tätä kirkkautta katsellessamme meidän on sittenkin tiedettävä, että se on vielä ihanampi – paljon ihanampi kuin rohkeinkaan mielikuviutus voi kuvitella.

On vaarallista panna liian suuria toiveita sellaiseen, mikä ilahduttaa meitä täällä maan päällä, sillä silloin helposti petymme.

Sinä päivänä. jolloin seisomme iankaikkisuuden kynnyksellä ja taivaan ihana valomeri kimaltelee vastaamme, me kaikki kuitenkin yllätymme. Se välähdys taivaasta, jonka saimme täällä, on kuin yksinäinen joulukynttilä verrattuna hohtavan joulukuusen säteilevään loistoon” (75-77).

”Ympärilleni tähyillessäni pohdiskelen, tarvitaanko tässä vaiheessa enää meille entisestä olotilastamme tuttuja ammatteja ja tehtäviä vai oliko se munkki oikeassa, joka legendan mukaan aikanaan sai lähetettyä sanoman ystävämunkilleen rajan takaa. Miehet olivat sopineet siitä, että jos kaikki olisi, kuten he olivat kuvitelleet, sanoma sisältäisi sanan TALITER = siten. Jos uusi ei olisi kuvitellun mukaista, sanoma olisi sana ALITER = toisin. Tiedotus tuli muodossa: TOTALITER ALITER = kokonaan toisin” (Osmo Tiililä, Oma pääsiäiseni.s.186).

”Tätä me emme kuitenkaan voi käsittää. Heti kun alamme ajatella iäistä annamme sille ajan värit. Ehkä laajennamme ajankäsitystämme niin pitkälle kuin ajatuksemme riittää., mutta ”ainaista nykyisyyttä” emme voi kuvitella. Itse sana

”nykyisyys” kuuluu aikaan. Meillä ei itse asiassa ole kielessämme mitään sanaa, millä ilmaista tätä käsitettä.

Mikä odottaa meitä kuoleman takana? Mitä tapahtuu, kun tämä ajanvaihe on lopussa?

*Meidän täytyy vastata omalla kielellämme. Meidän täytyy siis sovittaa ajankäsite iankaikkisuuteen. **Kun kerran koemme sen, voi olla, että se on aivan toisenlainen kuin ajatuksemme on täällä kuvitellut.***

Voimme ajatella näin:

*Maailma menee tuhoaan kohti. **Taivas ja maa katoavat**,” sanoo Jeesus.*

***”Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin katoavat taivaat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat”** (1. Piet.3:10).*

Ei siis vain maa katoa, vaan koko maailmankaikkeus. Kaikki ne monet pallot ja aurinkokunnat, ne miljoonat, jotka täyttävät taivaan avaruuden ja kulkevat lakimääräisiä ratojaan, romahtavat kerran hirvittäväksi kaaokseksi ja katoavat maailmanpalossa.

Se maa, jolla elämme päivästä päivään, tunturit, jotka näemme silmiemme edessä, meri, jota kuljemme, kaupungit, joissa asumme, kaikki, mitä kosketamme käsillämme, raukeaa tyhjiin. Katoavaisina olentoina me vaellamme katoavaisuuden maailmassa.

***Niin kuin yksityisen elämä päättyy kuolemaan, niin päättyy maan kausi suureen maailmanpaloon”** (80).*

AIKA JA IÄISYYS

”Tätä me emme kuitenkaan voi käsittää. Heti kun alamme ajatella iäistä annamme sille ajan värit. Ehkä laajennamme ajankäsitystämme niin pitkälle kuin ajatuksemme riittää., mutta ”ainaista nykyisyyttä” emme voi kuvitella. Itse sana ”nykyisyys” kuuluu aikaan. Meillä ei itse asiassa ole kielessämme mitään sanaa, millä ilmaista tätä käsitettä.

Mikä odottaa meitä kuoleman takana? Mitä tapahtuu, kun tämä ajanvaihe on lopussa?

*Meidän täytyy vastata omalla kielellämme. Meidän täytyy siis sovittaa ajankäsite iankaikkisuuteen. **Kun kerran koemme sen, voi olla, että se on aivan toisenlainen kuin ajatuksemme on täällä kuvitellut.***

Voimme ajatella näin:

*Maailma menee tuhoaan kohti. **”Taivas ja maa katoavat**,” sanoo Jeesus.*

”Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin katoavat taivaat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat” (1. Piet.3:10).

Ei siis vain maa katoa, vaan koko maailmankaikkeus. Kaikki ne monet pallot ja aurinkokunnat, ne miljoonat, jotka täyttävät taivaan avaruuden ja kulkevat lakimääräisiä ratojaan, romahtavat kerran hirvittäväksi kaaokseksi ja katoavat maailmanpalossa.

Se maa, jolla elämme päivästä päivään, tunturit, jotka näemme silmiemme edessä, meri, jota kuljemme, kaupungit, joissa asumme, kaikki, mitä kosketamme käsillämme, raukeaa tyhjiin. Katoavaisina olentoina me vaellamme katoavaisuuden maailmassa.

Niin kuin yksityisen elämä päättyy kuolemaan, niin päättyy maan kausi suureen maailmanpaloon” (80).

ELÄMÄN KRUUNU

(nettikuva)

(nettikuva)

Kruunu on Jumalan pelastustyön täyttymys ihmisessä.

”Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristus Jeesus päivään saakka” (Fil.1:6).

Tämä täyttymys on elämän kruunu.

Nyt vasta olemme pelastetut. Ennen elimme aina sen vaaran uhassa, ettemme pääse perille. Elämä voisi kuolla meistä. Nyt olemme kuitenkin määränpäässä. Nyt on Jumalan armon työ täyttynyt. Nyt Hän kruunaa työnsä.

Paavali sanoo itsestään näin:

”Sillä minut jo uhrataan ja minun lähtöni aika on tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskaiden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat” (2. Tim.4:6-8).